

THE INFLUENCE OF THE BOLSHEVIC POINT OF VIEW
ON NATIONAL POLICY TO FALL OF YUGOSLAVIA

Summary

The causes of the disintegration of Yugoslavia lie in the system of its social relationships. Theoretical basis of that system is not marxism, although it was full of marxist phraseology, but leninism which, in its crucial issues, relied more on Lassalle and Kautsky than on Marx. Although the Yugoslav social system was officially called socialism, it was actually not that. It was basically the system of state capitalism whose frame was determined by the nations-states ruled by the national beurocracy. Using the leading position in the society, the beurocracy had all the national wealth in its hands. Thus, they could take most of the production surplus for themselves. In that way, they made a wall around themselves, creating national self-sufficiency, closedness and isolationism. Within themselves they made increasing social differences and oposition. In order to avoid all this, they left marxist phraseology and "socialism" and adopted separatistic nationalism. Using this nationalism, they caused the distinteграtion of Yugoslavia, carried out a new homogenisation of nations and opened a way to privatisation or change of state capital into private one. When and if they succeed in this, they will create conditions for the working class to adopt Yugoslav, international and, therefore, original-marxist positions.

VOJNO-POLITIČKI CENTAR MOĆI NA
JUGOSLOVENSKOM PROSTORU U 20. VEKU
(Činilac integracije i dezintegracije)

U Srbiji 19. veka i posebno početkom 20. veka, kao i u Jugoslaviji (do 1918) vojna elita nikada nije izlazila na političku scenu bez znanja ili podsticaja političkog centra moći. S obzirom na učestalost i „pokretačku snagu istorije“ ovaj fenomen možemo da posmatramo kao združeni činilac koji je bitno uticao na integracione i dezintegracione procese kod jugoslovenskih naroda. Ne ulazeći dublje u ovaj fenomen sa stanovišta njegovog ishodišta (srpska revolucija, 1804–1835) pomenućemo samo neke od primera koji ilustruju uobličavanje ovog istorijskog činioca. već je 1842. godine Toma Vučić Perišić uspeo da izvrši značajne promene u Srbiji oteravši Obrenoviće sa prestola i iz Srbije pošto je imao iznačajnu potporu u tadašnjoj redovnoj vojsci. Za njegovim primerom pošao je i 1868. godine Milivoje Petrović Blaznavac, ministar vojni, koji je uz pomoć uglednih političara liberalnog smera, stvorio u Srbiji ustavno-monarhijski sistem vladavine, umesto apsolutističkog.

Državni udar 1. aprila 1893. godine osmislio je iskusni kralj Milan, ali ga je operativno izveo njegov sin Aleksandar uz pomoć pitomaca Vojne akademije. Tačno je da su promenu na prestolu, noću 28–29. aprila 1902. godine, kada su ubijeni kralj Aleksandar Obrenović i kraljica Draga, izvršili „oficiri zaverenici“ uz pomoć onih delova redovne vojske kojima su komandovali, ali i uz snažnu podršku viđenih političara. Oni koji su bili pripremljeni da daju čitav smer demokratsko-parlamentarnom sistemu posle dolaska Karađorđevića, kao Nikola Pašić, na vreme su obavešteni i „sklonjeni“ na višemesečni odmor u Abaciju (Opatiju) i Crikvenicu!

Kako su se ponašala zakonodavna tela i narod u svim tim događajima? Politički precizan i istorijski tačan odgovor dao je već savremenik ovih zbivanja, Vladimir Jovanović u svojim „Us-pomenama“: „U svim tim događajima narod se ponašao pasivno, a